

TOVEERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisten äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

No. 6.

TIISTAINA, HELMIK. 8 P.—TUESDAY, FEB. 8TH, 1916.

1916 — Kuudes vuosik.

KUOLEMAN POLKU

Hän rientää sinne missä sota
meuraa,
mihin kuolon kolkko kutsu
seuraa
ja ihmisveri turhaan virtoaa.
Se ollut ompe miljoonien määrä
se lakitekele on tuiki väärä,
— maansydan verta — verta juo-
da saa.

Näin miettii hän: Tää viimeinen
on retki
ja mun elämäni synkin hetki,
pakosta taivun, vapaehdoin en.
Maan vierahan en vihaa miestä,
kuin minäkin hän tuntee samaa
iestä
ja sama retki edessä on sen.

Kirj. M. RUTANEN

Mä tiedän seuraukset sodan
inhan
ja näen tuonetarten leikin vinhan
ja viime korahdukset kuolevain.
Mä näen ruumihia silvotuita
ja orpoja myös näen itkusuita,
mä kuolonpolun käydäkseni sain.

Niin raivoisasti miehen rinta
riehuu
ja sydän sykkii, rauhatoimna kie-
huu,
hän sodan hirmuvallan kiroaa.
— Hän näkee armahansa valko-
haamun,
min kera aikoi koittechessa aamun
omaa kotiliettä rakentaa.

“Oi, armas, mua ällös tästä syytä
ja ällös kostoä sä mulle pyydä
sen pakko määrää, minkä voimen
mä?”

En sotaä lempinyt, miss’ viha
pauhaa
oon etsinyt mä aina kodin rauhaa
nyt sotamorsiameks’ jouduit sä.”

Hän sinne rientää, missä sota
seuraa
ja häntä yhä kalvas haamu seu-
raa
tuo haamu vaikertaen, itkien -- --
Kanuunat puhaltavat suustaan
tulta,
--oi, elämä, nyt kadonnut oon sulta
jo verivirtaan hukkui turva
lapsien.